

РЕШЕНИЕ

№ 6181

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-19 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невена Чеуз

при участието на секретаря Капка Н. Лозева
като разгледа докладваното от Невена Чеуз Гражданско дело №
20221100108719 по описа за 2022 година

Искове с правно основание чл. 432 ал.1 от КЗ.

В исковата молба на И. С. А. се твърди, че на 05.11.2021 г. е осъществено ПТП в гр. София, на бул. „Панчо Владигеров“ срещу № 119. Твърди се, че водачът на лек автомобил „Тойота Корола“ с рег. № СВ 6153 РС – Е. М. предприемайки маневра завой надясно не пропуснал и засякъл движещия се зад него мотоциклет „Хонда Шадол“ с рег. № СА 0211 В, управляван от ищеца.

Изложени са твърдения, че след пътния инцидент ищецът постъпил във ВМА – МБАЛ София, където след извършване на редица изследвания и консултации му била поставена диагноза „фрактура на четвърта и пета метатарзална кост на ляв крак, навяхване и разтягане на ставните връзки на ляв глезен“. С оглед получената увреда на ищеца била поставена ортеза за обездвижване на травмирания крак. Твърди се, че ищецът изпитвал постоянни болки и страдания за период от 4 месеца. Сторил и имуществени разходи в размер на 175 лв. – закупена ортеза.

Предвид тези фактически твърдения ищецът е мотивирал правен интерес от предявяване на иска и иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответното дружество, като застраховател по риска „ГО“ на водача на

лек автомобил „Тойота”, да му заплати сумата от 26 000 лв. – обезщетение за причинени неимуществени вреди и сумата от 175 лв. – обезщетение за имуществени вреди. Претендира се законна лихва и сторени разноси, съобразно списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД е депозирал писмен отговор с релевиращи в същия възражения. Заявява възражения за съпричиняване респ. независимо съизвършителство. Претендира разноси.

По делото като трето лице помагач на страната на ответника е конституирано дружество ЗД „Б.И.“ АД.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност с оглед нормата на чл. 235 ал.2 и ал.3 от ГПК и съобразно приетият доклад по делото, прие за установено следното от **фактическа и правна страна**:

Нормата на чл. 429 ал.1 от КЗ установява, че с договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие, а разпоредбата на чл. 432 ал.1 от КЗ предоставя право на увредения, спрямо който застрахованият е отговорен да иска обезщетението пряко от застрахователя. За да се породят това право следва да бъдат изпълнени изискванията на нормата на чл. 380 от КЗ, а именно отправена писмена претенция до застрахователя по риска „ГО” и изтичане на срока за окончателно произнасяне от страна на застрахователя, визиран в разпоредбата на чл. 496 ал.1 от КЗ – 3 месеца, считано от предявяване на претенцията пред застрахователя.

В настоящото производство са ангажирани доказателства за заявена писмена претенция пред застрахователя – ответник /на 23.12.2021 г./ като към датата на заявяване на иска в съда срокът, посочен в чл. 496 ал.1 от КЗ е изтекъл, поради което същият е процесуално допустим.

Правно релевантните факти по отношение на предявения иск са установяване на договорно правоотношение по договор за застраховка, покриващ риска «Гражданска отговорност», сключен между деликвентата и ответното дружество, протИ.правно деяние на деликвентата, от което са

настъпили вредни последици, които са в причинно-следствена връзка с деянието, техният вид. Същите, съобразно правилата за разпределяне на доказателствената тежест, подлежат на установяване от ищеца. В тежест на ответника е да обори законоустановената презумпция за виновност, залегнала в нормата на чл. 45 ал.2 от ЗЗД.

Страните по делото не са формирали спор относно обстоятелството, че ответникът – застраховател е в застрахователно правоотношение, покриващо риска «гражданска отговорност» със сочения деликвент.

Страните не са формирали спор относно факта на осъществяване на ПТП-то и неговите участници.

Субективният елемент от фактическия състав на деликта е установен от заключението на изслушаната по делото САТЕ, изготвена от вещото лице В. К. Д. и констатациите на протокола за ПТП. Съгласно заключението на вещото лице причина за пътния инцидент от техническа гледна точка са субективните действия на водачите на лекия автомобил и мотоциклета. Вещото лице е обосновало извод, че водачът на лекия автомобил е имал техническата възможност преди предприемане на маневрата да възприеме мотоциклета и да пропусне преминаването му респ. водачът на мотоциклета е имал техническата възможност да възприеме подадения сигнал за маневра от водача на лек автомобил «Тойота» и да не преминава от дясно на автомобила.

Настъпилите вреди за ищеца и причинно-следствената връзка между деянието и вредите се установяват от изслушаната по делото СМЕ, изготвена от вещото лице д-р К. А. С.. В заключението си, експертът посочва, че при процесното ПТП ищецът е получил контузия на ляво стъпало с фрактура на четвърта предходилна кост, за което е предприето консервативно лечение, изразяващо се в имобилизация на ляво ходило с обездвижваща ортеза – ботуш за 30 дни. Вещото лице е посочило, че периода на възстановяване на такъв тип увреждане е около 2-3 месеца, през който период ищецът е търпял болки и страдания като първите 20 дни болките са били с по-голям интензитет.

като при извършения преглед на ищеца е установен пълен обем на движенията в дясна колянна става.

Понесените от ищеца неблагоприятни последици се установяват и от свидетелските показания на С.И. А., баща на ищеца, разпитан в съдебно заседание на 15.05.2023 г.

Доколкото понесените от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в болки, страдания и ограничения, представляват пряка и непосредствена последица от деянието, същите подлежат на репарация, като обезщетението следва да се определи от съда по справедливост по арг. от чл.52 от ЗЗД. При определяне на размера на обезщетението съдът следва да има предвид възрастта на ищеца, вида на увредите, периодът, в който същите са търпени и други обстоятелства. Под други обстоятелства следва да се имат предвид конкретните болки и страдания, претърпени от ищеца. В тази връзка следва да се вземе предвид и претърпяната хирургическа интервенция от ищеца. Настоящият съдебен състав счита, че при преценка на посочените по-горе критерии справедливо би било да се присъди сумата от 15 000 лв. като за горницата до пълния предявен размер същият подлежи на отхвърляне.

С оглед приложените писмени доказателства, установяващи заплащане на сума в размер на 175 лв. за закупена ортеза респ. изводите на вещото лице по СМЕ, настоящият съдебен състав намира, че същият е изцяло основателен.

При проведено насрещно доказване ответникът е заявил възражение за съпричиняване. При ангажираните от страните доказателства, настоящият съдебен състав намира същото за основателно. Видно от заключението на ВЛ по САТЕ, причина за ПТП са субективните действия и на двамата водачи, участвали в същото като водачът на мотоциклета /настоящ ищец/ е имал техническата възможност да възприеме подадения сигнал за маневра от водача на лек автомобил „Тойота“ и да не преминава отляво на автомобила. С оглед очертания механизъм на ПТП, настоящият съдебен състав намира, че с поведението си ищецът е допринесъл за настъпване на процесния пътен инцидент. Аргумент в тази насока е и изявлението на вещото лице в открито съдебно заседание от 13.11.2023 г., че в случай на заобикаляне отляво на автомобила при съществуващата техническа възможност за мотоциклетиста до инцидент не би се стигнало. Настоящият съдебен състав намира, че процентът съпричиняване следва да се определи на 50% с колкото следва да бъдат редуцирани определените обезщетения т.е. на ищеца се следват сумите от 7 500 лв. – за неимуществени вреди и 87, 50 лв. – за имуществени.

По отношение претенцията за заплащане на мораторна лихва съдът намира следното: Нормата на чл. 497 ал. 1 от КЗ предвиди, че лихвата за

забава върху застрахователно обезщетение се следва от по-ранната от двете дати – изтичането на 15 работни дни от представянето на всички изискуеми по чл. 106 ал.3 от КЗ доказателства или изтичането на срока по чл. 496 ал.1 от ГПК. Следва да си има предвид обаче, че в хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „ГО“ в застрахователната сума по чл. 429 от КЗ се включва дължимото от застрахования спрямо увреденото лица обезщетение за забава за периода от момента на уведомяване на застрахователя респ. предявяване на претенцията от увреденото лице пред застрахователя / в този смисъл решение 128/04.02.2020 г. по дело 2466/2018 г. на Първо ТО на ВКС, решение 167/30.01.2020 г. по дело 2273/2018 г. на Второ ТО на ВКС/ т.е. обезщетението за забава се следва от 23.12.2021 г. относно претенцията за неимуществени вреди респ. 16.08.2022 г. по отношение претенцията за имуществени вреди, с оглед диспозитивното начало на гражданския процес.

По разноските: В съдебно заседание на 13.11.2023 г. процесуалният представител на ищеца е заявил искане да му се заплати възнаграждение по реда на чл. 38 ал.1 т.2 от ЗА. Направеното искане е заявено в преклузивния по ГПК срок. Предвидената в нормата на чл. 38 ал.2 от ЗА долна граница на възнаграждението – минималните размери по наредбата по чл. 36 ал.2 от ЗА т.е. Наредба 1/2004 г. Тези минимални размери се изчисляват на основата на уважената част от исковете/ определение 515/02.10.2015 г. по ч.т.д. 2340/2015 г. на Първо ТО на ВКС/. Изчислено по сочения ред и с оглед извършените процесуални действия и при съблюдаване фактичестката и правна сложност на делото, адвокатското възнаграждение възлиза на сумата от 1 058, 75 лв.

На основание чл. 78 ал. 3 от ГПК на ответника се следва сумата от 572, 49 лв. – разноси, припадащата се част от тези, посочени в списъка по чл. 80 от ГПК.

На основание чл. 78 ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС ДТ и съдебни разноси, съобразно уважената част от исковете в размер на 491 лв.

Въз основа на изложените съображения, Софийски градски съд, I-19 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД ,ИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. „*****“ на основание чл. 432 ал.1 от КЗ да заплати на И. С. А., ЕГН ***** със съдебен адрес: гр. София, бул. „*****“ – адв. Г. Й. сумата от 7 500 /седем хиляди и петстотин/ лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от ПТП, реализирано на 05.11.2021 г. в гр. София, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 23.12.2021 год. до окончателното ѝ изплащане като отхвърля искът за горницата до пълния предявен размер от 26 000 лв. като неоснователен, както и сумата от 87, 50 лв. – обезщетение за имуществени вреди, представляващи разходи за закупено медицинско изделие, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 16.08.2022 г. до окончателното ѝ изплащане като отхвърля искът за горницата до пълния предявен размер от 175 лв.

ОСЪЖДА ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД ,ИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. „*****“ да заплати на основание чл. 38 ал.1 т.2 от ЗА на адв. Г. Й. сумата 1 058, 75 лв.– адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА И. С. А., ЕГН ***** със съдебен адрес: гр. София, бул. „*****“ – адв. Г. Й. да заплати на основание чл. 78 ал.3 от ГПК на ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД ,ИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. „*****“ сумата от 572, 49 лв. – съдебни разноски.

ОСЪЖДА ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД ,ИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. „*****“ на основание чл. 78 ал.6 от ГПК да заплати по сметка на СГС сумата от 491 лв. – ДТ и съдебни разноски.

Решението е постановено при участие на трето лице помагач на ответника – ЗД „Б.И.“ АД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред САС, в двуседмичен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Софийски градски съд: _____